

מסכת גיטין

פרק ג

א. כל גט שגנכתב שלא לשום אשה, פסול. כיצד. היה עזבר בשוק ושם ע קול סופרים מקרים, איש פלוני אמרש את פלונית ממקום פלוני, ואמר, זה שמי וזה שם אשתי, פסול לגרש בו. יתר מכו, כתוב לגרש בו את אשתו ונולד, מצאו בנו עירו ואמר לו, שמי כשמי ושם אשתי כשם אשתי, פסול לגרש בו. יתר מכו, כי לוashi נשים ושותיהם נשות, כתוב לגרש בו את הגדולה, לא יגרש בו את הקטנה. יתר מכו, אמר ללבלר, כתוב לאיזו שארצה אגרש, פסול לגרש בו:

ב. הכותב טפסי גטין, ציריך שיגינה מקום האיש ומקום האשה ומקום הזמן. שטרוי מלוה, ציריך שיגינה מקום המלה, מקום הלה, מקום הפעות ומקום הזמן. שטרוי מלה, ציריך שיגינה מקום הלוקה ומקום המוכר ומקום הפעות ומקום השדה ומקום הזמן, מפני הפתקנה. רבינו יהודה פסול בכלן. רבינו אלעזר מכשיר בכלן, חוץ מגדי נשים, שגא אמר (דברים כד) וכותב לה, לשמה:

ג. הַמְבִיא גֶּט וְאָבֵד הַיְמָנוֹ, מֵצָאוֹ לְאַלְפָר, כְּשֶׁר. וְאָמַר לֹאוֹ, פְּסֻול.
מֵצָאוֹ בְּחַפִּיסָה אוֹ בְּדַלְסָקָמָא, אָמַר מַכִּירָוּ, כְּשֶׁר. הַמְבִיא גֶּט וְהַנִּיחֹזֶ
קָנוֹ אוֹ חֹלֶה, נוֹתְנוֹ לָהּ בְּחַזְקָתָה שֶׁהָוָא קִים. בַּת יִשְׂרָאֵל הַנִּשְׁוֹאָה
לְכָהּוּ וְהַלָּה בְּעֵלה לְמִדִּינַת הַיּוֹם, אֲוֹכֶלֶת בְּתֻרִימָה בְּחַזְקָתָה שֶׁהָוָא קִים.
הַשׁוֹלֵחַ חַטָּאתוֹ מִמְּדִינַת הַיּוֹם, מִקְרַיבֵין אָוֹתָה בְּחַזְקָתָה שֶׁהָוָא קִים:

ד. שֶׁלְשָׁה דָבָרים אָמַר רַבִּי אַלְעָזֶר בָּן פְּרַטָּא לִפְנֵי חֲכָמִים וְקִימָנוֹ
אֶת דָבָרָיו. עַל עִיר שֶׁהָקִיפָה כְּרָקוּם, וְעַל הַסְּפִינָה הַמְּטֻרָף בְּיַם,
וְעַל הַיּוֹצָא לְדוֹן, שָׁהֵן בְּחַזְקָתָה קִימָין. אֶבֶל עִיר שְׁכָבָשָׁה כְּרָקוּם,
וְסְפִינָה שְׁאָבֶדֶת בְּיַם, וְהַיּוֹצָא לְהֶרְ�ָג, נוֹתְנוֹ עַלְיָהוּ חַמְרִי חִים
וְחַמְרִי מַתִּים, בַּת יִשְׂרָאֵל לְכָהּוּ, וּבַת כָּהּוּ לְיִשְׂרָאֵל, לֹא תְאַכֵּל
בְּפִרְוּמָה:

ה. הַמְבִיא גֶּט בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְחַלָּה, הַרִּי זֶה מְשַׁלְחוֹ בִּיד אַחֵר. וְאָמַר
אָמַר לוֹ טָל לֵי הַיְמָנוֹ חַפֵּץ פְּלוֹנִי, לֹא יְשַׁלְחֵנוּ בִּיד אַחֵר, שְׁאַיִן
רְצֹנוֹ שִׁיהָא פְּקָדוֹנוֹ בִּיד אַחֵר:

ו. הַמְבִיא גֶּט מִמְּדִינַת הַיּוֹם וְחַלָּה, עוֹשֶׂה בֵּית דִין וְמְשַׁלְחוֹ, וְאָמַר
לְפִנֵּיכֶם, בְּפִנֵּי נְכַפֵּב וּבְפִנֵּי נְחַתֵּם. וְאַיִן שְׁלֵיחָם אַחֲרָון צְרִיךְ שִׁיאָמַר
בְּפִנֵּי נְכַפֵּב וּבְפִנֵּי נְחַתֵּם, אֲלֹא אָמַר, שְׁלֵיחָם בֵּית דִין אַנִּי:

ג. הפלואה מועות את הכהן ואת הלווי ואת העני להיות מפריש עליהם מחלקו, מפריש עליהם בחזקת שניהם קימין, ואינו חושש שמא מת הכהן או הלווי או העשיר העני. מתו, צריכה לטל רשות מן היורשין. אם הלווי בפני בית דין, אינו צריכה לטל רשות מן היורשים:

ה. הפניות פרות להיות מפריש עליהם פרומה ומעשרות, מועות להיות מפריש עליהם מעשר שני, מפריש עליהם בחזקת שניהם קימין. אם אבדו, הרי זה חושש מעט לעת, דברי רבינו אלעזר בן שמיע. רבינו יהודה אומר, בשלשה פרקים בודקין את הינזון, בקדים של מוציאי החג, ובהתוצאות סמדר, ובשעת כניסה מים בבסר: